# О П Р Е Д Е Л Е Н И Е
**№ 35091**

гр. София, 11.09.2026 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Трето отделение 16 състав,** в закрито заседание на 11.09.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ася Тодорова**

като разгледа дело номер **10380** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Делото е образувано по жалба на С. С. П. ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. К. Ч., съдебен адрес: [населено място], [улица], срещу Заповед № 26-4332-003897 от 28.07.2026 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „з“, подт. „дд“ от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на С. С. П. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „з“, подт. „дд“ от ЗДвП временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.

С подадената жалба е направено искане за спиране изпълнението на оспорената Заповед № 26-4332-003897 от 28.07.2026 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „з“, подт. „дд“ от ЗДвП (ЗППАМ).

С определение № 32889 от 22.08.2026 г., постановено по делото, влязло в законна сила на 04.09.2026 г., е оставено без уважение искането на С. С. П. за спиране изпълнението на оспорената Заповед № 26-4332-003897 от 28.07.2026 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „з“, подт. „дд“ от ЗДвП (ЗППАМ).

С разпореждане № 33188 от 25.08.2026 г., постановено по делото, същото е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 21.10.2026 г. от 10.45 часа.

По делото на 11.09.2026 г. е постъпило ново искане от С. С. П. ЕГН [ЕГН], подадено чрез адв. К. Ч., съдебен адрес: [населено място], [улица], за спиране изпълнението на Заповед № 26-4332-003897 от 28.07.2026 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „з“, подт. „дд“ от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на С. С. П. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „з“, подт. „дд“ от ЗДвП временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца. Повторното искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение е мотивирано, от една страна, с идентични по

първоначалното искане доводи, че предварителното изпълнение на заповедта причинява на оспорващия значителни и трудно поправими вреди, тъй като евентуалното и неоснователно лишаване на жалбоподателя от възможността да ползва СУМПС ще доведе до настъпване за него на имуществени и неимуществени вреди, като повторно се изтъква, че оспорващият С. С. П. е млад човек в трудоспособна възраст, чиято трудова дейност е започнала наскоро и то в сфера от обществена полза – като помощник възпитател в Сдружение „Федерация адаптирана физическа активност България“. Посочено е, че длъжностната характеристика на С. П. включва задължение за управление на служебен автомобил/микробус за превозване на децата и младежите от дневния център до спортни бази, стадиони, басейни и др. места за провеждане на тренировки, спортни прояви и организирани дейности. Релевирани са доводи, че ако остане без СУМПС жалбоподателят ще загуби работата си във Федерацията, а от друга страна работодателят ще изгуби ценен служител, който има изградени трайни взаимоотношения с децата със специални потребности и освен това е запознат със спецификите, свързани с тяхното превозване и като краен резултат това ще навреди на самите деца, като потенциално ги лиши от превоз до техните спортни мероприятия. От друга страна се сочи наличие на нови обстоятелства, а именно, че трудовият договор на жалбоподателя със Сдружение „Федерация адаптирана физическа активност България“ вече е вписан в регистъра по чл. 63, ал. 2 от КТ и е спазено изискването на чл. 63, ал. 1 от КТ, представят се протокол за извършена на 25.08.2026 г. на Сдружение „Федерация адаптирана физическа активност България“ проверка по спазване на трудовото законодателство от инспектори при Дирекция „Инспекция по труда“ – С. с изх. № П./28.08.2026 г. и Справка за актуално състояние от единен електронен трудов запис относно трудовия договор, сключен между Сдружение „Федерация адаптирана физическа активност България“ и оспорващия С. С. П..

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с материалите по делото, намира искането за допустимо. Подадено е в срок, от активно легитимирано лице, с правен интерес и при висящност на процеса по оспорването на Заповед № 26-4332-003897 от 28.07.2026 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „з“, подт. „дд“ от ЗДвП, чието спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение се иска.

Разгледано по същество, искането е неоснователно по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обжалването на заповедите за прилагане на ПАМ не спира изпълнението им. Следователно предварителното изпълнение на актовете от вида на процесния е предвидено в закона. Налице е законова презумпция за съществуването на една, повече или на всички предпоставки по чл. 60 от АПК още при постановяване на заповедта за прилагане на ПАМ. Същевременно презумпцията по чл. 172, ал. 6 от ЗДвП е оборима. Тъй като специалният закон не предвижда основания за спиране изпълнението на визираните в чл. 172, ал. 1 от ЗДвП заповеди, по аналогия и с оглед препратката на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП се прилага нормата на чл. 166, ал. 2 във връзка с ал. 4 от АПК. Нормата на чл. 166, ал. 4 от АПК предвижда, че допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал. 2, а именно - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Искането за спиране по чл. 166, ал. 2 от АПК на актове по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП зависи от преценката дали незабавното изпълнение на ПАМ може да причини значителна или трудно поправима вреда на адресата, която да бъде противопоставена на презумираните предпоставки по чл. 60, ал. 1 от АПК. Изпълнението може да се спре само въз основа на нови обстоятелства.

Безспорно изпълнението на невлязъл в сила индивидуален административен акт, допуснато независимо дали по силата на закона или по разпореждане на компетентния административен орган, винаги въздейства негативно върху правната сфера на адресата. Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основание за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. Предпоставка за постановяване спиране на изпълнението на този вид ПАМ е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. Целта на допуснатата от законодателя възможност да бъде спряно изпълнението на обжалваната пред съда заповед е да се даде временна защита на твърдението на оспорващия, че актът ще му причини значителна или трудно поправима вреда. В тежест на оспорващия е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно. В тази връзка, оспорващият, който иска спиране, трябва да посочи конкретните вреди, които незабавното изпълнение би могло да му причини по вид и значителност. Успоредно с това, следва да се установи и настъпването им в степен на достатъчна вероятност. Следва да се отбележи още, че нормативното изискване налага вредите да настъпят в резултат от предварителното изпълнение, а не от самия административен акт. Предпоставките, при които може да бъде спряно предварителното изпълнение, са нови факти и обстоятелства, такива, които са настъпили след издаването на акта, поради които самото предварително изпълнение би могло да причини значителна или трудно поправима вреда на оспорващия. Доказателствената тежест за тези нови факти и обстоятелства и въздействието им върху правната сфера на адресата на акта е на жалбоподателя, тъй като става въпрос за изключение от този основен принцип в административният процес.

На първо място, следва да се отбележи, че законосъобразността на оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е предмет на съдебната проверка в основното производство и не може да бъде обсъждана от съда на този етап при произнасяне по искането за спиране на изпълнението, поради което наведените доводи в този смисъл конкретно относно основателността на лишаването от възможността да ползва СУМПС са ирелевантни. Не съществува законова постановка, налагаща преценката на вероятната основателност на жалбата като основание за спиране допуснато предварително изпълнение. Основателността на жалбата, както бе посочено и по-горе, всъщност е предмет на главния спор и в рамките на настоящото производство съдът не може да извършва контрол, нито да черпи аргументи от нея, извън тези обосноваващи искането за спиране на допуснатото предварително изпълнение.

Съдът намира, че в случая и с новопредставените писмени документи не може да се установят предпоставките, които да сочат, че частният интерес преодолява обществения такъв, т.е. не сочат на възможно настъпване на „значителни и/или трудно поправими вреди“ по смисъла на закона.

Следва да се посочи, че, макар и да са нововъзникнали посочените факти за вписване на съществуващия трудов договор на оспорващия, същите не променят установената вече фактическа обстановка и не установяват нови обстоятелства по смисъла на закона в конкретния случай, налагащи нов анализ на вече изразената съдебно воля с горецитираното определение № 32889 от 22.08.2026 г., постановено по делото, влязло в законна сила. Установява се от представените доказателства в конкретния случай, че е налице вписване в регистъра по чл. 62, ал. 3 от КТ на трудовия договор на оспорващия от 03.06.2026 г. (трудов договор № 018/03.06.2026 г., сключен между Сдружение „Федерация адаптирана физическа активност България“ и С. С. П., по силата на който същият е приел да изпълнява длъжността помощник-възпитател), който договор

е бил сключен преди издаване на оспорената заповед и е представен с жалбата срещу същата и първоначално направеното искане за спиране на изпълнението, във връзка с който трудов договор и възложените на оспорващия по него трудови функции е мотивирано първоначално направеното искане за спиране на изпълнението на оспорената ЗППАМ. Жалбоподателят е твърдял в първоначално подаденото искане, че с предварителното изпълнение на ПАМ ще му бъдат нанесени значителни вреди, изразяващи се в невъзможност да осъществява трудовите си задължения, описани в Длъжностна характеристика за длъжността „Помощник–възпитател“. Изцяло идентични са и доводите на жалбоподателя, с които е мотивирано настоящото искане за спиране изпълнението на оспорената ЗППАМ. С влязлото в законна сила определение № 32899, постановено по делото, за да отхвърли искането за спиране съдът (след обсъждане на изложеното по отношение на невъзможността на жалбоподателя да изпълнява трудовите си функции по трудовия договор от 03.06.2026 г. и длъжностна характеристика към него) изрично е посочил, че „несгодите, които жалбоподателят действително ще търпи от изпълнението на ПАМ не могат да бъдат определени като значителни или трудно поправими и не могат да бъдат противопоставени на заложения от закона обществен интерес за осигуряване на безопасността на движението по пътищата (чл. 171, ал. 1 от ЗДвП)." Представените с настоящото искане документи не обосновават различни изводи, още повече, че, както вече бе посочено, наличието на трудово правоотношение на жалбоподателя по сключен трудов договор е налично към датата и преди издаване на процесната ПАМ и при постановяване на посоченото определение, в този смисъл не е новонастъпило обстоятелство.

Твърденията на оспорващия относно невъзможността да изпълнява трудовите си функции, сами по себе си, не обосновават автоматично наличието на значителна или трудно поправима вреда от предварителното изпълнение на заповедта. В случая на жалбоподателя би се причинила вреда от невъзможността му да осъществява в цялост задълженията си по сключения от него трудов договор, респективно – да получава заплащане за това, но тази вреда не може да бъде квалифицирана значителна или трудно поправима по смисъла, вложен от законодателя. Като значителна или трудно поправима вреда следва да се определи само такава увреда, която не може да бъде репарирана по обезщетителен ред, каквато в случая не е установена. Дори да се приеме, че личният интерес на жалбоподателя е накърнен, поради невъзможността му да използва моторно превозно средство при изпълнение на служебните му задължения, по делото не се установява това накърняване да е в резултат на нови обстоятелства, каквото е изричното изискване на чл. 166, ал. 2, изр. последно АПК, за да се спре изпълнението на акта, от една страна. От друга, от трудовия договор и длъжностната характеристика към него се установява, че на жалбоподателя са вменени редица трудови функции и задължения, като управлението на служебен автомобил е само една от тях. Предвидените в длъжностната характеристика задължения за управление на служебен автомобил не установяват, че такъв действително е предоставен на жалбоподателя, нито, че същият извършва тази дейност постоянно и ежедневно и същата има основна тежест в трудовото му правоотношение, както и, че не може да изпълнява останалите си трудови функции в резултат на временно отнетото му СУМПС. При това положение не е доказано твърдението, че предварителното изпълнение на ПАМ ще доведе до невъзможност за изпълнение на трудовите задължения, до загуба на трудово възнаграждение или до прекратяване на трудовото правоотношение. Не са представени доказателства за предприети или предстоящи действия от работодателя в тази насока. С оглед на това, самото наличие на трудово правоотношение не е достатъчно, за да се приеме, че временното отнемане на СУМПС причинява значителна или трудно поправима вреда, когато не е установена конкретна зависимост между притежаването на свидетелство за управление и възможността за цялостно изпълнение на

трудовите задължения.
В случая съдът намира, че, дори и да се приеме, че на жалбоподателя би се причинила вреда от невъзможността му да ползва СУМПС, същата не е нито значителна, нито трудно поправима. Безспорно е, че невъзможността да се управлява МПС в ежедневната дейност в рамките на определен период от време винаги представлява затруднение. Това ограничение създава затруднения и при осъществяване на трудовата дейност и следователно само по себе е факт, който ще има неблагоприятни последици за оспорващия. В този смисъл сам по себе си фактът на невъзможност д се управлява МПС в ежедневната дейност не е релевантен за преценката на значителните или трудно поправими вреди.В този смисъл евентуалните неудобства от изпълнението на мярката не могат да се противопоставят на обществения интерес от осигуряване безопасността на движението по пътищата, каквато е крайната цел на приложената мярка. Според настоящия съдебен състав изложените доводи, на които се основава искането за спиране на изпълнение на заповедта, не са противопоставими на защитения с предварителното изпълнение обществен интерес. Несъмнено незабавното изпълнение на заповедта за налагане на ПАМ ще доведе до затруднения за оспорващия, но от изложените в жалбата доводи не се обуславя извод за вероятно настъпване на труднопоправими вреди, които да надделяват на защитения с разпоредбата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП обществен интерес. Засягането на личната сфера на оспорващия от заповедта и негативните последици, които ще бъде принуден да търпи с оглед изпълнение на целите на ПАМ, са в границите на допустимостта и е съразмерно с тежестта на твърдяното нарушение, като се отчитат както и обекта на защита от закона, така и специалните цели (чл. 171 от ЗДвП), които прилагането на мярката преследва.
Предвид горното съдът намира, че искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта е неоснователно и следва да се остави без уважение.
Водим от горното и на основание чл. 166, ал. 4 във връзка с ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 6 от ЗДвП Административен съд София - град, Трето отделение, 16 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ искането на С. С. П. ЕГН [ЕГН], подадено чрез адв. К. Ч., съдебен адрес: [населено място], [улица], за спиране изпълнението на Заповед № 26-4332-003897 от 28.07.2026 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „з“, подт. „дд“ от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на С. С. П. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б. „з“, подт. „дд“ от ЗДвП временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца.
Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-дневен срок от съобщаването му.

**СЪДИЯ:**